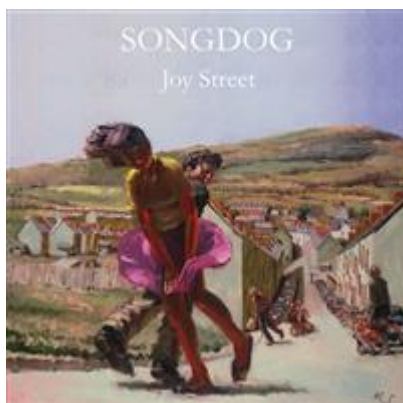

HOME | CONCERTAGENDA | LIVE | CD/DVD RECENSIES | INTERVIEWS | JAARLIJSTE

SONGDOG - JOY STREET

Het zal zo'n jaar of twee geleden zijn, dat ik kennis maakte met de band van Lyndon Morgans, die toen met "Last Orders at Harry's Bar" aan zijn zesde CD toe was en mij nogal grondig van mijn sokken blies met een pakket liedjes, waarvan ik vond dat u er dringend moest naar luisteren, gewoon omdat ze zo mooi waren. Vandaag ligt de nieuwe worp van het viertal er -bassist Mal Phillips lijkt niet langer van de partij te zijn, al speelt hij nog op bijna alle nummers mee en ik vrees dat ik mijn stapeltje superlatieven weer eens ga moeten aanspreken, want de elf nummers op deze zevende plaat zijn weer stuk voor stuk pareltjes, al moet ik vooraf zeggen dat de plaattitel een tikkeltje misleidend is. Dit is namelijk slechts zelden een vrolijke plaat die, naar de vorm, ook deze keer te situeren valt in het grensgebied tussen folk, cabaret en folkrock.

De aankleding van de nummers is ook nu weer, hoofdzakelijk akoestisch, al wordt er ook wel eens op een elektrische gitaar gespeeld, zoals in het heel leuke, uptempo "Raise Your Glass In Praise", waarin de band klinkt als een kruising tussen Tom Petty en Elliott Murphy, begeleid door The Waterboys. Karl Woodward is ook nu zo'n beetje alomtegenwoordig op mandoline, banjo, harmonica en piano, terwijl drummer Dave Paterson er ook accordeon bij neemt en Jasper Salmon heel knappe vioolbijdragen levert, zodat de beschouwende, veelal eerder weemoedige nummers van Morgans optimaal ingekleurd kunnen worden.

Als ik bij het begin schreef dat de elf nummers allemaal pareltjes zijn, dan bedoel ik echt wel "alle elf", wat maakt dat je deze plaat meerdere luisterbeurten moet geven, vooraleer je er helemaal van doordrenkt geraakt en je doorhebt dat aan deze plaat onvoorstelbaar hard gewerkt is. De teksten zijn van een poëtisch gehalte dat je maar zelden aantreft en toch is het vooral het rake formuleren dat de grote troef is.

Mijmerend over een verloren liefde, doet Morgans in "Amen, Baby, Amen" op een zodanig ingrijpende manier, dat je je de

hele scene zonder moeite kunt voorstellen. Ook fijn aan dit nummer, is de manier waarop Morgans wat flardjes Frans door zijn tekst weeft: je hoort eraan dat hij Frans k nt en dat hij van de Franse taal houdt. "Helldorado" is een heel fijn, zomers nummertje, dat alles heeft om een radiootje te worden, al verbergt het vrolijke muziekje wel wat wrange tekstflarden, maar de verdienste van die song, is dat hij de plaat een stukje verteerbaarder maakt dan ze anders zou kunnen blijken te zijn. Want een song als "Love Dies Petal by Petal", dat hakt er natuurlijk wel in.

Al met al levert Songdog alweer een prachtplaat af, iets waar ook het werk van producer Nigel Stonier niet vreemd aan is. Ik las ergens dat Bruce Springsteen en Robert Wyatt hun bewondering voor songschrijver Morgans hardop uitspraken. Wie zal ik zijn om instituten als die twee tegen te spreken? Ik herhaal dus mijn aanbeveling van twee jaar geleden: ga dit alstublieft beluisteren, want dit is alweer een prachtige plaat van een veel te onbekende band en een al te vaak onderschatte songschrijver!

(Dani Heyvaert)